

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

22 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Constantin Alerguș,
Judecători – Nadejda Toma, Petru Moraru,
examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpatul Capșa Ion și de avocatul Vicol Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2016, în cauza penală în privința lui

Capșa Ion Pavel, născut la 21 august 1986, originar și domiciliat în s. Cucuruzeni, r-nul Orhei.

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. 09.02.2015-18.01.2016 (prima instanță)**
- 2. 19.02.2016-15.03.2016 (instanța de apel)**
- 3. 25.05.2016-22.06.2016 (instanța de recurs)**

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 18 ianuarie 2013, Capșa Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (3) lit. b), d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 10 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

În baza art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul total de sentințe, conform pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Cantemir din 30.07.2010, lui Capșa Ion i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 10 ani închisoare, cu amendă în mărime de 150 unități convenționale, ceea ce constituie 3000 lei, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Capșa Ion, de comun acord și împreună cu Ursu Petru, Zmuncilă Ghenadie, Culeac Victor și o altă persoană nestabilă de organul de urmărire penală, acționând prin participație sub forma grupului criminal organizat, înțelegându-se în prealabil și distribuind preventiv rolurile, activând în calitate de coautor, mascându-se cu cagule pe față și înarmându-se cu

un ciocan din metal, două bare metalice și o șurubelniță, la 09.06.2011, aproximativ la ora 02:30, au pătruns în oficiul operatorului stației de distribuție a carburanților a ÎCS "Petrom-Moldova" SA, amplasat pe șoseaua Balcani 3/3, mun. Chișinău, au atacat operatorii stației date, Tîrșolean Roman și Vasilache Roman, legându-le mâinile și picioarele. Tot atunci, continuându-și acțiunile sale criminale, în scopul aflării locului păstrării cheii de la safeu, aparatului de casă și depozitării mijloacelor financiare, le-au provocat acțiuni de tortură, aplicând în privința acestora multiple lovituri cu ciocanul și barele metalice folosite în calitate de armă, peste diferite regiuni ale corpului, în rezultatul cărora lui Vasilache Roman, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2626 din 09.06.2011, i-au fost cauzate vătămări corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății sub formă de edem al țesuturilor moi pe cap, echimoze multiple pe față, gât, torace, membre, excoriații pe brațul stâng. Ulterior agresorii, văzând că nu pot obține cheile de la safeu, aparatul de casă și banii, cu ajutorul instrumentelor aflate la ei au încercat să spargă safeul și aparatul de casă și să sustragă banii, însă acțiunile ilegale ale acestora nu și-au produs efectul, deoarece au fost curmate de intervenția efectivului grupei de pază mobilă a OP Argus-S SRL, care au întreprins măsuri în vederea reținerii lor, însă ca urmare fâptuitorii au reușit să se sustragă de la locul faptei, îndreptându-se în fâșia forestieră din apropierea stației, fără a reuși să sustragă careva bunuri.

3. Sentința a fost atacată cu apel de inculpat, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile sale să fie calificate ca furt și să fie condamnat în baza art. 186 Cod penal. În motivarea apelului a indicat următoarele:

- judecarea cauzei a avut loc în lipsa apărătorului, ulterior nefiindu-i acordat ultimul cuvânt;

- calificarea juridică a faptei, în baza art. 188 alin. (3) lit. b), d) Cod penal, este eronată, deoarece inculpatul nu a participat la săvârșirea infracțiunii cu scopul de a comite un atac tâlhăresc, ci de a sustrage banii din casă prin furt, iar pedeapsa aplicată este una prea aspră;

- concluzia instanței privitoare la participarea inculpatului la atacul tâlhăresc este bazată pe declarațiile transcrise din sentința de condamnare a celorlalți inculpați, în privința cărora procedura a fost disjunsă, declarații pe care le consideră incorecte, inculpatul fiind lipsit de posibilitatea participării la confruntarea cu persoanele date;

- acțiunile inculpatului urmau a fi calificate ca furt, deoarece astfel reiese din declarațiile martorului Ursu P.;

- amenda penală stabilită prin sentința Judecătorei Cantemir din 30.07.2010 a fost achitată;

- inculpatul are un copil minor la întreținere și se căiește de cele săvârșite.

3.1. Sentința a fost atacată cu apel și de avocat în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii incriminate. În motivarea apelului a invocat următoarele:

- în cadrul ședinței de judecată din 18 ianuarie 2016, inculpatului nu i-a fost acordat ultimul cuvânt;

- inculpatul a achitat amenda penală, stabilită acestuia prin sentința Judecătorei Cantemir din 30.07.2010, iar acuzarea nu a anexat la materialele cauzei, prezentate instanței, acte care ar infirma acest fapt;

- la judecarea cauzei nu s-a ținut cont de argumentele apărării, invocate în cererea privind încetarea procesului penal, declarată din motivul vicierii actului de sesizare a organului de urmărire penală, or, aceste încălcări au fost depistate de avocat, ca parte la proces, și au fost invocate după ce materialele cauzei au fost prezentate în instanță, când avocatul potrivit art. 251 alin. (1) Cod de procedură penală a avut acces la materialele cauzei, pentru a le invoca în ședința preliminară de judecare a cauzei;

- instanța a respins argumentele apărării privitoare la cererea de încetare a procesului penal, fără a explica relevanța sub aspect legal și doctrinar a deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, dosarul nr. 1ra-817/100 sau Recomandării nr. 38, "Cu privire la acțiunile procesuale care pot fi efectuate din momentul sesizării sau autosesizării organului competent pînă la declanșarea urmăririi penale".

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2016, pronunțată integral la 12 aprilie 2016, apelurile declarate au fost admise parțial, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost redusă pedeapsa definitivă stabilită inculpatului prin sentința atacată, conform art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, cu stabilirea în privința lui Capșa Ion a pedepsei definitive sub formă de închisoare, pe un termen de 9 ani 6 luni, cu amendă în mărime de 150 unități convenționale, ceea ce constituie 3000 lei, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut, că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia, că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată lui, împrejurările fiind constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate,

respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului se demonstrează integral prin probe, cum ar fi:

- declarațiile părților vătămate Tîrșolean Roman și Vasilache Roman, ale reprezentantului părții vătămate ÎCS "Petrom-Moldova" SA, Cozariuc Jan, ale martorului Ursu Petru, date la judecarea cauzei în prima instanță (f. d. 59-62, vol. III);

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 09.06.2011 a infracțiunii comise în oficiul operatorilor stației de distribuție a carburanților a ÎCS "Petrom - Moldova" SA, amplasat pe șoseaua Balcani 3/3, mun. Chișinău (f. d. 89-94, vol. I);

- tabel fotografic, anexă la procesul-verbal de cercetare la fața locului din 09.06.2011 (f. d. 60-62, vol. I);

- raportul de examinare medico - legală nr. 2626/D din 09.06.2011 (f. d. 95, vol. I);

- procesul-verbal din 08.07.2011 de percheziție, efectuat la domiciliul cet. Culeac Victor (f. d 118-119, vol. I);

- procesul-verbal de examinare a obiectelor din 02.08.2011, recunoscute și anexate la materialele cauzei penale ca corpuri delictive prin ordonanța din 09.09.2011 (f. d. 121-128, vol. I);

- procesele-verbale de prezentare spre recunoaștere a obiectelor din 02.08.2011 (f. d. 130-137, vol. I);

- procesul-verbal din 24.08.2011 de verificare a declarațiilor învinuitului Culeac Victor la locul faptei, în cadrul căreia acesta a indicat locurile unde s-au coborât din microbuz, pe unde au intrat în oficiul stației de alimentare, direcția unde au fugit și alte împrejurări ale faptei (f. d. 138 - 140, vol. I);

- raportul de expertiză dactiloscopică nr. 35 din 13.07.2011 conform căruia urma papilară nr. 4 depistată și ridicată în timpul cercetării la fata locului privind tâlhăria de la statia PECO SA "Petrom" situată pe șoseaua Balcani 3/3, mun. Chișinău la data de 09.06.2011 a fost creată de cet. Zmuncilă Ghenadie Mihail a. n. 1981, cu degetul mijlociu al mâinii drepte, iar urma papilară nr. 6 a fost creată de cet. Ursu Petru Eugeniu a.n. 1976, cu zona digitopalmară a mâinii drepte (f. d. 143-144, vol. I);

- raportul de expertiză traseologică nr. 509 din 07.09.2011 (f. d. 148-155, vol. I);

- procesul-verbal de examinare a documentelor (descifrărilor convorbirilor telefonice) din 22.08.2011 (f. d. 185-189, vol. I);

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 09.06.2011 a automobilului de model "Ford Transit", recunoscut și anexat la materialele cauzei penale ca corp delict prin ordonanța din 26.08.2011 (f. d. 196 – 199, vol. I);

- declarațiile complicilor învinuitului Capșa Ion și anume ale lui Culeac Victor, Ursu Petru și Zmuncilă Ghenadie, făcute anterior în cadrul urmăririi penale și în cadrul examinării cauzei în instanța de judecată, confirmate prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 13.07.2012, decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16.04.2013 cât și decizia Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 09.10.2013, prin care s-a decis inadmisibilitatea recursurilor ordinar declarate de inculpatul Culeac Victor și avocatul acestuia, precum și de inculpatul Ursu Petru, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16.04.2013, ca fiind neîntemeiate, decizia fiind irevocabilă, pronunțată integral la 30.10.2013, indicate din cauza penală 2011038029 (f. d. 101-103, 109-110, vol. I, 1-141, vol. II);

- procesul-verbal de examinare din 21.01.2014 a copiilor documentelor (acte procesuale, procese - verbale, sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 13.07.2012, decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16.04.2013, decizia Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 09.10.2013 în privința condamnăților Culeac Victor, Ursu Petru și Zmuncilă Ghenadie), recunoscute și anexate la materialele cauzei penale ca mijloace materiale de probă prin ordonanța din 21.01.2014 (f. d. 142 – 143, vol. II);

- informația Direcției Informații și Evidențe Operative a MAI RM din 26.05.2011 și CPS Centru al DP mun. Chișinău din 13.11.2013, conform căreia cet. Capșa Ion Pavel anterior a fost tras la răspundere penală, copia sentinței fiind atașată la materialele cauzei penale (f. d. 145 – 149, vol. II).

Instanța de apel a considerat, că declarațiile inculpatului, precum că acesta nu a participat la comiterea atacului tâlhăresc, că atacul nu a fost organizat din timp de către inculpați, că nu a lovit pe nimeni și nu a purtat cagulă, nu corespund adevărului și sunt date cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, deoarece întregul ansamblu de probe, apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, demonstrează în mod integral vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

În același context, instanța de apel a conchis că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea sa sau cu necesitatea recalificării acțiunilor sale conform componenței de infracțiune prevăzute la art. 186 Cod penal, argumentele inculpatului fiind nefondate, deoarece circumstanțele stabilite și probele analizate dovedesc cu certitudine comiterea de către inculpat a faptei ce i se incriminează.

Referitor la argumentul apărătorului, precum că la soluționarea cauzei nu s-a ținut cont de argumentele formulate în cererea bazată pe prevederile art. 94, 347 Cod de procedură penală (f. d. 230, 231, vol. II), potrivit căreia s-a solicitat încetarea procesului penal din motivul, că actul de sesizare OUP este viciat, instanța de apel a constatat că potrivit procesului-verbal din 05 februarie 2015, de prezentare învinuitului și apărătorului său a materialelor de la urmărirea penală (f. d. 157, vol. II), după luarea cunoștinței cu materialele respective, ultimii nu au avut careva obiecții referitor la nulitatea cărorva acte procedurale ale organului de urmărire penală.

Prin urmare, instanța a conchis netemeinicia apelului în partea nominalizată, deoarece avocatul și inculpatul nu au abordat nulitatea cărorva acte procedurale ale organului de urmărire penală, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, și astfel ei au pierdut dreptul de a invoca presupusele carențe ale organului de urmărire penală ulterior, adică în instanțele de judecată, prezumându-se că inculpatul și apărătorul său au acceptat modul în care s-a desfășurat procesul penal.

Astfel, instanța de apel a reținut, că cererea apărătorului apelant, privitor la declararea nulității ordonanței de pornire a urmăririi penale în privința inculpatului, înaintată după expedierea cauzei în judecată de către procuror este neîntemeiată, iar instanța de apel, potrivit art. 251 Cod de procedură penală, nu are temei și careva suport legal pentru a invoca din oficiu chestiunile abordate.

Privitor la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, instanța de apel a conchis că instanța de fond, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, că infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana celui vinovat, de rolul lui la săvârșirea infracțiunii, de lipsa circumstanțelor care atenuază răspunderea și de prezența circumstanței agravante: comiterea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

În expunerea privitor la individualizarea pedepsei, instanța de apel a reținut ca fiind neîntemeiat argumentul apelanților, precum că inculpatul a achitat amenda penală, stabilită lui prin sentința judecătorească Cantemir din 30.07.2010, constatând că amenda nu a fost achitată până la momentul judecării cauzei în apel, deoarece potrivit materialelor cauzei nu a fost anexată nici o dovadă, ce ar demonstra achitarea pedepsei pecuniare de către inculpat, antecedentul penal nefiind stins în așa caz, respectiv fiind prezentă starea de recidivă simplă.

Totodată, instanța de apel a reținut ca fiind întemeiat argumentul apelanților privitor la faptul că inculpatului nu i-a fost acordat ultimul cuvânt, în ședința de judecată din 18.01.2016 (f. d. 68, 69, vol. III), astfel considerând necesar de a admite apelurile declarate, cu casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei și reducerea pedepsei definitive, stabilite inculpatului, prin prisma prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de inculpat, depus la 13 mai 2016 (prin poștă), care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile sale să fie recalificate, din norma de la art. 188 alin. (3) lit. b), d) Cod penal la cea prevăzută de art. 186 Cod penal.

În motivarea recursului a indicat următoarele:

- instanțele de fond și apel au dat o apreciere greșită probelor la caz, în mod eronat calificând acțiunile inculpatului conform art. 188 alin. (3) lit. b), d) Cod penal;

- instanțele judecătorești nu au luat în considerație că potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 2626 din 09.06.2011, lui Vasilache Roman i-au fost cauzate vătămări corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății, dar acuzarea a indicat în învinuire un șir de acțiuni și instrumente aplicate, care în context ar fi trebuit să provoace leziuni nu mai puțin decât grave;

- calificarea infracțiunii este eronată, deoarece nu se exclude faptul că leziunile corporale ar fi putut apărea după consumarea furtului, iar autorii acestor leziuni ar putea fi însăși colaboratorii organului de urmărire penală, în rezultatul unei înțelegeri dintre ultimii și partea vătămată, cu scopul creării semnelor calificative ale infracțiunii de tâlhărie;

- amenda în mărime 150 unități convenționale a fost aplicată inculpatului în mod abuziv, deoarece această sumă a fost achitată, iar la cererea inculpatului în instanța de fond, înaintată pentru prezentarea de către procuror a probei contrare, procurorul nu a prezentat nici o dovadă în sensul dat.

5.1. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar și de avocatul Vicol Ion în numele inculpatului, depus la 10 mai 2016, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 16) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea apelului a invocat următoarele:

- repararea omisiunii privind neacordarea ultimului cuvânt inculpatului, fără desființarea sentinței, a fost una contrară jurisprudenței CtEDO, deoarece în ședința instanței de apel nu au fost audiați pe viu martorii, astfel fiind încălcate dispozițiile art. 6 CoEDO;

- argumentele inculpatului, privitoare la achitarea amenzii stabilite prin sentința Judecătorei Cantemir din 30.07.2010, nu au fost supuse examinării; mai mult, în ședința instanței de apel, de la inculpat a fost solicitată prezentarea probelor, în sensul demonstrării achitării amenzii penale menționate.

6. În cauză a fost depusă referință de către procuror, care se pronunță pentru inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocat în numele inculpatului, pe motiv că recurentul solicită reaprecierea probelor, iar din materialele cauzei rezultă că la examinarea acesteia în instanța de apel, s-a dat eficiență prevederilor art. 93-101, 26-27 Cod de procedură penală și în baza probelor acumulate, just s-a reținut starea de fapt și de drept, acțiunile inculpatului fiind încadrate corect.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Cu referire la recursul ordinar declarat de inculpat, Colegiul penal reține că motivele invocate în partea ce ține de aprecierea probelor puse la baza condamnării inculpatului, sunt neîntemeiate, din următoarele considerente. În acest sens Colegiul penal menționează, că critica aprecierii probelor, care în mod implicit presupune o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate constitui temei pentru a interveni în soluția adoptată de către instanța de apel, în sensul casării deciziei atacate, or, reaprecierea probelor nu constituie temei pentru recurs, nefiind prevăzută în conținutul art. 427 Cod de procedură penală, care stabilește o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs.

Instanța de recurs constată că un alt motiv invocat de recurent ține de calificarea infracțiunii, pe care acesta o consideră eronată. Deși recurentul, în expunerea acestei chestiuni nu face trimitere la temeiurile pentru recurs, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că invocările recurentului indică asupra existenței temeiului pentru recurs, prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală și anume că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*.

În opinia instanței de recurs, critica asupra încadrării juridice a faptei săvârșite este neîntemeiată, deoarece această critică este invocată în mod subsidiar criticii aprecierii probelor, pe care Colegiul penal, după cum s-a menționat, o consideră inadmisibilă *de jure*.

În susținerea acestei poziții, Colegiul penal constată că instanța de apel, la rândul său, a reținut, că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia, că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată lui, împrejurările fiind constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, Colegiul penal reține, că instanța de apel a conchis asupra demonstrării pe deplin a vinovăției inculpatului, prin cercetarea și punerea la baza condamnării a probelor indicate inclusiv la pct. 4.1. al prezentei decizii, a căror reapreciere, după cum s-a menționat anterior, nu se mai impune la examinarea cauzei în ordine de recurs ordinar.

Totodată, Colegiul penal constată că instanța de apel a conchis asupra faptului că declarațiile inculpatului, precum că acesta nu a participat la comiterea atacului tâlhăresc, că atacul nu a fost organizat din timp de către inculpați, că nu a lovit pe nimeni și nu a purtat cagulă, nu corespund adevărului și au fost date cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, deoarece întregul ansamblul de probe, apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, demonstra în mod integral vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

În același context, Colegiul penal reține că instanța de apel, la rândul său, a conchis că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivala cu achitarea sa sau cu necesitatea recalificării acțiunilor sale, conform componenței de infracțiune prevăzute la art. 186 Cod penal, argumentele inculpatului fiind nefondate, deoarece circumstanțele stabilite și probele analizate dovedeau cu certitudine comiterea de către inculpat a faptei ce i se incriminează.

În urma celor constatate, pornind de la plenitudinea argumentelor expuse în decizia atacată, pe care instanța de recurs le susține pe deplin, Colegiul penal constată că temeiul pentru recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, în mod indirect invocat de inculpat și anume că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat.

Cu referire la motivul privind achitarea amenzii penale, stabilită inculpatului prin sentința Judecătorei Cantemir din 30.07.2010, Colegiul penal constată că acest motiv a fost invocat și în cererile de apel, asupra căruia instanța de apel s-a expus argumentat, menționând că amenda nu a fost achitată până la momentul judecării cauzei în apel, deoarece potrivit materialelor cauzei nu a fost

anexată nici o dovadă ce ar demonstra achitarea pedepsei pecuniare de către inculpat.

Astfel, asupra recursului declarat de inculpat, Colegiul penal concluzionează că motivele invocate nu sunt întemeiate, iar alte erori, care ar constitui temei de implicare în decizia instanței de apel, în sensul casării acesteia, nu au fost depistate.

Cu referire la recursul declarat de avocat în numele inculpatului, Colegiul penal reține că recurentul a invocat temeiurile pentru recurs, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că *instanța a admis o gravă eroare de fapt, care a afectat soluția instanței* și de art. 427 alin. (1) pct. 16) Cod de procedură penală, și anume că *norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție*.

În contextul expunerii de către recurent a temeiurilor menționate, Colegiul penal constată că acestea sunt indicate în mod declarativ, fără a fi desfășurate, în particular nefiind indicată atât presupusa eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, cât și nefiind indicată hotărârea Curții Supreme de Justiție, prin care s-ar constata că norma aplicată în cauza deferită examinării contravine hotărârii respective. Astfel, în prezența acestor circumstanțe, instanța de recurs consideră că temeiurile pentru recurs, indicate de recurent, nu și-au găsit confirmare.

Cu referire la lezarea dreptului inculpatului la ultimul cuvânt, instanța de recurs constată că invocarea respectivă a fost expusă și în cererea de apel, asupra căreia instanța de apel s-a expus. În acest context, instanța de apel a reținut ca fiind întemeiat motivul în cauză, deoarece inculpatului nu i-a fost acordat ultimul cuvânt, în ședința de judecată din 18.01.2016 (f.d. 68, 69, vol. III). Astfel, instanța de apel a considerat necesar de a admite apelurile declarate, cu casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei și reducerea pedepsei definitive, stabilite inculpatului, prin prisma prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală.

În urma celor constatate în partea dată, instanța de recurs consideră că argumentul recurentului este neîntemeiat, deoarece instanța de apel s-a expus acestuia, remediind situația inculpatului prin reducerea pedepsei definitive stabilite acestuia, prin prisma prevederilor art. 385 alin. (4) Cod procedură penală, soluție care este reflectată în dispozitivul deciziei atacate.

Cu referire la motivul privind achitarea amenzii penale, Colegiul penal s-a expus la examinarea recursului declarat de inculpat, motiv din care o expunere repetată asupra acestui motiv nu se mai impune.

Astfel, asupra recursului declarat de avocat în numele inculpatului, Colegiul penal constată că temeiurile pentru recurs, invocate de recurent, nu și-au găsit confirmare, iar celelalte motive nu sunt întemeiate, inclusiv nefiind depistate careva erori care ar impune necesitatea intervenirii în soluția instanței de apel.

În urma celor expuse, instanța de recurs consideră că argumentele recurenților nu sunt întemeiate, temeiurile pentru recurs negăsindu-și confirmare, iar din considerentul că alte erori și omisiuni nu au fost depistate, Colegiul penal conchide, că recursurile declarate sunt inadmisibile, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul Capșa Ion și de avocatul Vicol Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2016, în cauza penală în privința lui **Capșa Ion Pavel**, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 iulie 2016.

Președinte

Constantin Alerguș

Judecători

Nadejda Toma

Petru Moraru